

- stwierdzenie nieważności i niezgodności z prawem aktu lekarskiego z dnia 13 lipca 2004 r. zakazującego wnoszącemu odwołania wstępu na teren budynków Komisji, ponieważ nie stanowi on odpowiednio uzasadnionej decyzji organu powołującego;
- stwierdzenie nieważności aktu urzędnika Komisji z dnia 22 września 2004 r. przedłużającego rzekomo przymusowe urlopowanie wnoszącego odwołanie z powodu niezdolności do pracy o kolejnych sześć miesięcy oraz podjętych następnie środków opartych na dokumentach urzędnika organu powołującego z czerwca 2004 r.;
- uwzględnienie pozostałych żądań podniesionych w skardze w pierwszej instancji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W odwołaniu wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd do spraw Służby Publicznej popełnił błąd opierając swoje orzeczenie na niewłaściwej podstawie prawnej, mianowicie na art. 59 regulaminu pracowniczego dotyczącego przymusowego urlopowania pracownika z powodu niezdolności do pracy, podczas gdy zdaniem wnoszącego odwołanie Komisja naruszyła art. 86 regulaminu pracowniczego oraz jego załącznik IX, jak również przepisy regulujące przebieg dochodzeń administracyjnych o postępowania dyscyplinarnych. Ponadto wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo wnoszącego odwołanie do obrony, art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, jak również zasadę sprawiedliwego procesu orzekając na podstawie niekompletnych akt i nie ustosunkowując się do zarzutu istnienia równoległej dokumentacji. Wnoszący odwołanie podnosi również naruszenie przez Sąd do spraw Służby Publicznej art. 8 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w związku z wydaniem orzeczenia na podstawie nieprawdziwych dowodów. Ponadto w zaskarżonym wyroku Sąd do spraw Służby Publicznej nie zajął stanowiska w kwestii żądania wznowienia postępowania. Wnoszący odwołanie podnosi również, że Sąd do spraw Służby Publicznej w sposób niezgodny z prawem zaniechał wywiedzenia konsekwencji prawnych z zarzutu braku kompetencji urzędnika Komisji, który wydał decyzję o przymusowym urlopowaniu wnoszącego odwołanie ze względu na niezdolność do pracy, podczas gdy zdaniem wnoszącego odwołanie Sąd powinien był je wywieść stwierdzając nieistnienie tej decyzji ze względu na brak kompetencji wydającego ją podmiotu oraz brak uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2007 r. — IPK International — World Tourism Marketing Consultants przeciwko Komisji

(Sprawa T-41/07)

(2007/C 82/99)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: IPK International — World Tourism Marketing Consultants (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Pitschas)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 4 grudnia 2006 r. C (2006) 6452 w sprawie odzyskania środków w wysokości 318 000 EUR wraz z odsetkami za zwłokę;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca zwraca się przeciwko decyzji Komisji z dnia 4 grudnia 2006 r. C (2006) 6452 w sprawie odzyskania środków, które skarżąca otrzymała na projekt ECODATA jako zaliczkę przed cofnięciem decyzji udzielającej zamówienie. Decyzja ta wydana została na podstawie art. 256 WE.

Uchylenie decyzji w sprawie przyznania pomocy na utworzenie bazy danych turystyki ekologicznej w Europie nastąpiło w drodze decyzji Komisji z dnia 13 maja 2005 r. i zostało zaskarżone przez skarżącą do Sądu Pierwszej Instancji (zob. sprawa T-297/05).

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z prawem. Oparta jest ona sprzecznej z prawem decyzji uchylającej i automatycznie podziela sprzeczność z prawem tej decyzji. Ponadto jest ona jednostronnym aktem prawnym, chociaż podnoszone tą decyzją roszczenie ma charakter umowny i z tego powodu może być dochodzone jedynie w drodze cywilnoprawnej przed właściwymi sądami krajowymi państwa członkowskiego.

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2007 r. — Dow Chemical i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-42/07)

(2007/C 82/100)

Język postępowania: angielski

Strony

Strony skarżące: The Dow Chemical Company (Midland, Stany Zjednoczone), Dow Deutschland Inc. (Schwalbach, Niemcy), Dow Deutschland Anlagengesellschaft mbH (Schwalbach, Niemcy), Dow Europe GmbH (Horgen, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci D. Schroeder, P. Matthey, T. Graf)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- The Dow Chemical Company wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji, w zakresie, w jakim jest ona jej adresem;

- Dow Deutschland Inc. wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji, w zakresie w jakim stwierdza on, że z dniem 1 lipca 1996 r. Dow Deutschland Inc. naruszyła art. 81 WE i 53 EOG;
- wszystkie strony skarżące (oraz posiłkowo, The Dow Chemical Company) wnoszą do Sądu o znaczące zmniejszenie kwoty grzywien, która została na nie nałożona;
- wszystkie strony skarżące wnoszą do Sądu o:
 - obciążenie Komisji wszystkimi poniesionymi przez nie kosztami, które są związane z tą sprawą, jak również kosztami, poniesionymi w celu ustanowienia gwarancji bankowej, w oczekiwaniu na wyrok Sądu w przedmiocie tej skargi, obejmującej kwotę grzywien, jaką na nie nałożono w zaskarżonej decyzji;
 - podjęcie wszelkich środków, które Sąd uzna za stosowne.

kwoty grzywien, które zostały na nie nałożone. Podnoszą one w szczególności, że Komisja dopuściła się błędów w ocenie wagi naruszenia poprzez zróżnicowane traktowanie kwot wyjściowych, stosowanie czynnika mnożnikowego celem zapewnienia wystarczająco odstrasżającego skutku grzywien i ostatecznie, powiększenie wyjściowej kwoty grzywien z uwagi na czas trwania naruszenia.

**Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej
wydanego w dniu 13 grudnia 2006 r. w sprawie F-22/05
Neophytou przeciwko Komisji, wniesione w dniu 14 lutego
2007 r. przez Neophytosa Neophytou**

(Sprawa T-43/07 P)

(2007/C 82/101)

Język postępowania: angielski

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga zmierza do częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2006) 5700 wersja ostateczna z dnia 29 listopada 2006 r. w sprawie COMP/F/38.638 — kauczuk butadienowy i kauczuk styrenowo-butadienowy emulsyjny, w której Komisja uznała, że poprzez uzgodnienie docelowych cen towarów, dokonanie podziału klientów na podstawie porozumień o niepodejmowaniu agresywnych działań i wymianę drażliwych informacji handlowych dotyczących cen, konkurentów i klientów w sektorze kauczuku butadienowego i kauczuku styrenowo-butadienowego emulsyjnego, strony skarżące oraz inne przedsiębiorstwa naruszyły art. 81 WE i art. 53 EOG.

Skarżące przedstawiają trzy główne zarzuty na poparcie ich skargi:

W zarzucie pierwszym podzielonym na trzy części, The Dow Chemical Company (zwana dalej „TDCC”) utrzymuje, że Komisja naruszyła prawo: a) opierając stwierdzenie naruszenia, jakiego dopuściła się TDCC na domniemaniu, zgodnie z którym należąca do niej w całości spółka zależna według reguły postępuje według poleceń wydawanych przez spółkę matkę nie sprawdzając tego, czy spółka matka wykonała rzeczywiście takie uprawnienia; b) nakładając na nią grzywnę, uznając jej odpowiedzialność za naruszenia popełnione przez jej spółki zależne; oraz c) nie wykonując jej uprawnień w zakresie oceny służących podjęciu decyzji, czy adresatem jej decyzji powinna być TDCC.

W zarzucie drugim, Dow Deutschland Inc. i TDCC utrzymują, że Komisja popełniła błędy faktyczne i błędy co do prawa przy ustalaniu okresu uczestnictwa Dow Deutschland Inc. w naruszeniu ze względu na wybranie przez nią dnia 1 lipca 1996 r. jako daty rozpoczęcia naruszenia.

W zarzucie trzecim, skarżące utrzymują, że Komisja popełniła błędy faktyczne i błędy co do prawa przy obliczaniu wyjściowej

Strony

Wnoszący odwołanie: Neophytos Neophytou (Itzig, Luksemburg) (przedstawiciel: S. A. Pappas, avocat)

Dруга strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku i w konsekwencji zaskarżonej decyzji organu powołującego;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszym odwołaniu skarżący wnosi o uchylenie wyroku wydanego przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-22/05 w zakresie, w jakim stwierdza on niedopuszczalność zarzutów sformułowanych na rozprawie przez skarżącego oraz brak naruszenia zasady niedyskryminacji.

Skarżący podnosi na poparcie swego pierwszego zarzutu, że jego argument dotyczący składu komisji konkursowej powinien zostać dopuszczony, ponieważ opierał się na nowych okolicznościach faktycznych, które według niego ujawnione zostały dopiero na rozprawie. Podnosi ponadto, że niezgodny z prawem skład organu jest kwestią właściwości i stąd powinien być uwzględniony z urzędu. W konsekwencji skarżący twierdzi, że nie powinien zostać pozbawiony prawa do podniesienia tej nowej okoliczności.